

Naakt

Mel Meliciousss

Naakt

Van trauma
naar zelfliefde

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Voorwoord

Dit boek is geschreven om mensen bewust te maken van de gevolgen van seksueel misbruik. Mocht je zelf hiermee in aanraking gekomen zijn of iemand kennen die dit heeft meegemaakt, aarzel dan niet om hulp te zoeken. En vooral: om te blijven praten. Je staat er niet alleen voor.

Je kan terecht bij:
Zorgcentra na Seksueel Geweld – www.zsg.belgium.be
PUNT.vzw – www.puntvzw.be

'Politiezone Kempen, hoe kan ik u helpen?'
'Ik wil graag melding maken van een gevaarlijk afspraakje.'
'Wat bedoelt u met een gevaarlijk afspraakje?'
'Een afspraakje dat heel fout had kunnen aflopen.'
'Maar het afspraakje is niet fout afgelopen?'
'Nee. Daarom wil ik nu melding maken. Zodat het bij iemand anders niet alsnog fout kan aflopen.'
'Het afspraakje is niet fout afgelopen en toch wil u melding maken. Over wat voor soort afspraakje hebben we het, mevrouw?'
'Een seksafpraak.'
'Een seksafpraak.'
'Ja.'
'Een seksafpraak die fout had kunnen aflopen.'
'Dat klopt.'
'Maar niet fout is afgelopen.'
'Omdat ik bij de pinken was. Omdat ik op tijd reageerde.'
'En u bent?'
'Mel.'
'En wat is uw beroep?'
'Ik ben sekswerker.'
'U bent sekswerker.'
'Ja.'
'En u had een seksafpraak.'
'Ja.'
'Die fout had kunnen aflopen.'
'Ja.'
'En hoe kunnen wij u helpen?'

‘Ik ben Natasha en ik ben sekswerker.’

Honderden keren heb ik die zin hardop tegen mezelf gezegd voor ik bij mijn eerste klant naar binnen liep. Ik ben Natasha. Voor jou, in elk geval. Voor het escortbureau dat me die naam gegeven heeft. En ook wel voor mezelf. Natasha is veilig. Achter Natasha kan ik me verschuilen. Natasha zal dit allemaal makkelijker maken. En ik ben sekswerker. Ook voor jou. Of ik dat ook voor mezelf ben, daar ben ik nog niet helemaal achter. Vandaar dus: Natasha.

‘Ik ben Natasha en ik ben sekswerker.’ Ik oefende de zin voor de spiegel. Met rechte rug, terwijl ik mezelf in de ogen keek. Ik herhaalde het in de auto. Het galmde in mijn oren.

En dan stond ik daar, voor de deur van het vakantiehuisje dat het escortbureau gebruikte. De man tegenover me was lang, met grijzende slapen. Hij rook naar munt. Hij stak zijn hand uit. ‘Werner.’

‘Hallo, ik ben Mel.’ Terwijl ik Natasha moest zijn! Zenuwachtig sloeg ik mijn hand voor mijn mond. Dat begon al goed.

‘Kom binnen, Mel.’ Werner was een vaste klant van het bureau. Zij wisten gelukkig wel wat ze deden. Hij bood me iets te drinken aan. De cava bubbelde in mijn mond. Ik kalmeerde. We begonnen voorzichtig te zoenen. Werner was zacht, hij deed niks overhaast of bruusk. Ik kalmeerde nog meer. Langzaam deden we onze kleren uit en we hadden rustige seks waarbij hij liggend op mij klaarkwam.

Daarna strekte Werner zich naast me uit op het bed en hij staaarde naar het plafond. ‘Ik zie mijn vrouw verschrikkelijk graag.’

We keken allebei naar de trouwring rond Werners vinger.

‘We zijn al dertig jaar getrouwd. We hebben drie kinderen. Na de laatste bevalling is ze erg uitgescheurd. Seks doet zoveel pijn dat ze het niet meer wil.’

Ik maakte instemmende geluiden.

‘Maar een mens heeft nood aan intimiteit. Ik althans. Daarom hebben we afspraken gemaakt, want ik wil bij haar blijven. Ik wil zo dadelijk naar huis gaan om van mijn vrouw te houden.’

Ik knikte. Ik voelde bewondering en begrip, en ook trots omdat ik een klein deeltje had mogen zijn van deze constructie. Omdat ik Werner iets had kunnen geven wat hij nodig had om verder te kunnen.

Ik friste me op, nam afscheid en vertrok. In de auto onderweg naar huis wachtte ik op de schaamte die niet kwam. Ik had niks gedaan waarvoor ik me moest schamen. Ik had seks gehad met een man die dat ook wilde. Ik had iets goeds gedaan. Ik had iemand geholpen. Ik was bedankt voor wat ik had gedaan en ik was betaald.

De auto reed naar het vijfde adres dat ik op twee jaar tijd aan het verslijten was. Een huis, geen thuis, al deed dat er heel even niet toe. Ik had vandaag een stukje van mezelf gevonden. Vandaag was ik een klein beetje thuisgekomen.

Ik heb heel lang een thuis gehad waarvan ik wilde dat het er niet was. Soms droom ik nog dat ik terug naar dat huis wandel. Hoe ik over straat loop, met aan de ene kant de groene heuvels en aan de andere kant de huizen: keurig in het gelid. Op de hoek de frituur van de ouders van Kurt, die bij mij in de klas zat. Ik kan ze nog voelen in mijn handen: de zware, rode poort naar de voortuin. De schommel die ik altijd voorbijliep, want er was maar één ding echt belangrijk. Eén vraag die ik elke dag weer meteen bij thuiskomst moest stellen. Was papa thuis?

Op goede dagen was hij er niet, dan kon ik misschien met mijn barbies in de tuin spelen. Op hele goede dagen mochten we lawaai maken. Dan ging de muziek aan en brandde de discobal in de kamer van mijn broertje. Dan trok ik mijn zus overeind en mochten onze lijven dansen en bewegen zoals wij dat wilden. Soms danste mama mee en konden wij volgen in de wolk van rozengeur die rond haar deinde. Op zulke momenten konden we negeren hoe we vanaf de honderden foto's aan de muren naar onszelf staarden.

Er hingen geen foto's van papa aan de muur. Ook geen foto's van papa en mama samen. Papa bekeek zichzelf niet graag. Papa had geen tijd om zichzelf te bekijken. Hij moest al aan te veel denken. Geld, vooral. Als er iets was waar papa voortdurend mee bezig was, dan was het wel geld. Hij kwam zelf uit een gezin van vijf kinderen. Samen met twee van zijn broers was hij geplaatst om financiële redenen. Zijn ouders hoefden hem niet, hij was te duur. Zo hopste papa van pleeggezin naar pleeggezin. Als de last die hij met zich meebracht niet opwoog tegen het pleeggeld dat er met hem verdiend kon worden, mocht hij weer beschikken.

De man die altijd bezig was met geld, was getrouwd met een vrouw die een gat in haar hand had. Voor ze papa leerde kennen, had mama al enorme schulden en beter was het er nooit op

geworden. Mijn ouders waren allesbehalve een ideale combinatie. Sommige koppels tillen elkaar op, andere koppels halen elkaar neer. Mijn ouders waren van de laatste soort.

Ik had niet veel dromen als kind, maar er was er een die met de regelmaat van de klok terugkwam: dat mijn ouders niet mijn echte ouders bleken te zijn. Dat ik per ongeluk in het verkeerde gezin was terechtgekomen. Dan zouden mijn echte ouders me meenemen naar een groot, schoon huis. Een huis met deuren en een grasperk en een keuken die naar pas gebakken cake en verse soep rook. Elk moment zouden mijn echte ouders me kunnen komen halen.

Dat moment kwam nooit.

Mama was geen mama zoals de mama's die mijn klasgenootjes hadden. Mama hield niet van koken. Ze kon het eigenlijk ook niet. Daarom kookte ze altijd meteen in hele grote hoeveelheden, zodat we er vijf dagen van konden eten. Vijf dagen wortelpuree. Vijf dagen spaghetti. Vijf dagen rijst met kip. Kleren wassen, opruimen, boodschappen doen, vooruitdenken en plannen. Het waren niet de dingen die mama graag deed. Het waren zaken waar mama heel vaak gewoon niet aan dacht. Misschien liepen we daarom alleen in een kamerjas rond in huis. Dat gaf minder vuile was.

Misschien was mama anders omdat haar mama dat ook was geweest. Haar mama was geen goede mama geweest. Althans, dat was wat mama zei. Ik kende mijn oma niet, maar ik kon het me toch afvragen. Als ik een andere grootmoeder had gehad, hoe anders zou mijn moeder dan zijn geweest?

Oma had een café en de daarbij horende alcoholverslaving. Opa was voor zover ik wist nooit in beeld geweest. Mama en oma rooiden het alleen. Samen met ontelbaar veel mannen.

Wat er allemaal precies was gebeurd met mama als kind wist ik niet, ik kon me er alleen maar iets bij voorstellen. Erge dingen. We hadden het niet makkelijk, dat zei mama ook. Maar dat maakte niet uit, want zij had het nog veel moeilijker gehad.

‘Ik zou zo graag een keer als eerste in bad gaan.’ Ik hing samen met Ciska ondersteboven aan de schommels achter op de speelplaats.

‘Wij hebben geen bad. Ik moet altijd in de douche.’ Ciska keek sip. ‘Maar ik mag wel als eerste! Waarom mag jij nooit als eerste?’

Omdat ik niemands lieveling ben. Dat antwoordde ik niet. Ik zei: ‘Dan is het water nog schoon.’

Ciska liet zich op de grond zakken en keek me vragend aan. ‘Hoe bedoel je? Water uit de kraan is toch altijd schoon?’

‘Maar bij de eerste die in bad gaat, is het nog echt schoon. Als Emie en Jens al in het bad geweest zijn, dan drijft er allerlei viezigheid op het water.’ Ik trok onwillekeurig mijn neus op.

‘Krijg jij geen schoon water van je mama?’

‘Water is duur,’ echode ik mijn ouders.

We schommelden een poosje.

‘Kom bij mij slapen,’ stelde Ciska voor. ‘Dan kan je douchen. Dat water is altijd schoon. Je mag als eerste. Zo lang je wil.’

Op mijn takenlijstje stond dat ik vandaag de woonkamer moest schoonmaken. Ik zuchtte. Er stonden zoveel beeldjes en prulletjes op de kasten dat ik altijd bang was om iets kapot te maken. Voorzichtig tilde ik de loodzware emmer sop op. Ik moest stil zijn, want mama sliep nog.

Ik dacht aan Jens, die nog gewoon in zijn bed lag te slapen. Hij had geen taakjes gekregen zoals Emie en ik. Jens hoefde dat allemaal niet te doen, vond mama. En papa mocht daarover niet eens kwaad worden. Een paar weken terug had Jens een splinternieuwe computer gekregen. Daar had mama hard voor gewerkt. Ze had het triomfantelijk gezegd terwijl Jens de dozen uitpakte. Emie en ik hadden elkaar kort aangekeken. Ik begreep niks van mijn zus, maar soms begrepen we elkaar zonder dat we daar een woord aan vuil moesten maken. Soms wilde ik dat ik Jens kon zijn.

Een voor een poetste ik de schapjes en de beeldjes die op de kasten stonden. Emie was ondertussen aan het werk in de keuken. Ik hoorde haar rommelen en zuchten. Ik was bijna klaar. Sneller dan Emie! Triomfantelijk veegde ik over het laatste hoekje van de plank en ik draaide me naar de keuken. Te snel. De hoek van mijn doek bleef haken achter het beeldje van een engel. Met veel lawaai knalde het op het laminaat.

Verstijfd bleef ik staan. Boven bleef het stil. Mama had het niet gehoord. Opgelucht zakte ik door mijn knieën om alles op te ruimen.

Dan hoorde ik boven de deur opengaan. Mama kletterde de trap af. ‘Wat was verdorie dat lawaai?’

Voor ik iets kon zeggen, sloeg ze met haar hand in mijn gezicht. Vervolgens trok ze aan mijn oor. Mijn hoofd bonkte. Ik piepte iets onverstaanbaars.

‘Een ondankbaar wicht ben je! Maar je zal het wel leren!’

Mijn wang gloeide, mijn oren gonsden. ‘Nee, mama. Toe.’

Nee, alsjeblief. Het was een ongeluk. Het was per ongeluk!' Ik bad en smeekte. De zenuwen gierden door mijn lijf, want ik wist waar ik nu naartoe moest.

Mama hief haar hand opnieuw op. Ik dwong mezelf om niet tegen te wringen, want dat zou alles alleen nog maar erger maken.

'Vooruit. Je weet waar je naartoe moet!' Mama knipte met haar vingers, alsof ze het tegen een hond had. Ik wierp een laatste, verlangende blik naar boven. Hoorde ik Jens op de trap? Stond hij ergens te luistervinken? Emie hield zich schuil in de keuken. Ze wist best dat zij uit de buurt van mama moest blijven. Al helemaal als mama kwaad was.

Langzaam liep ik naar de kelder. Mama gooide de deur achter me dicht. Ik hoorde de sleutel in het slot draaien. Ik ging op de bovenste trede van de trap zitten. Er was een smal gaatje in de trap naar de bovenverdieping. Het was het enige gaatje dat licht doorliet. Dat gaatje, dat was het enige wat nu nog belangrijk was. Ik probeerde te stoppen met huilen. Ik moest stoppen met huilen. Ik maakte te veel lawaai. Zo kon ik niet horen of de spinnen dichterbij kwamen. Het was ochtend. Ik zou hier nog lang moeten zitten. Tot papa thuiskwam. Hij zou me straffen.

Ik schoot overeind zodra ik de buitendeur hoorde opengaan. De keldertrap kraakte onder mijn plotse bewegingen. Ik hield mijn adem in, spitste mijn oren en probeerde te horen wat mama tegen papa zei. Misschien geloofde hij haar niet. Misschien was hij te moe om me te straffen. Misschien...

Daar vloog de deur van de kelder al open. Het licht pijnigde mijn ogen.

'Kom naar boven!'

Mijn benen tintelden terwijl het bloed terug begon te stromen.

'Waar blijf je!' Papa beende ongeduldig heen en weer in het keldergat.

Ik liep bibberend de trap op. 'Het spijt me, papa. Sorry! Het zal niet meer gebeuren! Het was een ongeluk!'

Papa nam me bij mijn haren en sleurde me de gang in. Ik begon te huilen. Ik voelde warm vocht in mijn onderbroek lopen. Uren had ik geprobeerd mijn plas op te houden, maar nu lukte het niet meer.

Papa's vuisten bonkten ondertussen op mijn hoofd. Ik probeerde mijn armen en handen voor mijn gezicht te houden en telde in gedachten tot twintig. Twintig en dan zou het gedaan zijn. Papa sloeg steeds harder. Zes, zeven... Mijn armen trilden. Ik zou ze niet lang meer voor mijn gezicht kunnen houden.

'Ondankbare, dikke koe!' Papa sloeg op mijn bil nu. Mijn hele lijf deed pijn. Ik zat nog maar aan elf.

'Stop, papa! Stop alsjeblief!' Vijftien, zestien. De slagen volgden elkaar minder snel op. Papa werd moe. Hij stampte in mijn rug. Een stamp die ik voelde tot aan het kroontje van mijn hoofd. Nog een dreun en dan was het voorbij. Ik bleef tellen. Negentien, twintig. Ik wreef mijn gezicht droog met de mouwen van mijn trui en krabbelde voorzichtig overeind. Er verschenen rode plekken op mijn armen en benen, maar ze zouden

niet ernstig genoeg zijn. Ze waren er omdat ik van de schommel was gevallen.

Ik hapte naar lucht, probeerde rustiger te ademen en te stoppen met huilen.

‘Stel je niet zo aan!’ Papa liep kwaad de gang uit. Ik tastte naar mijn rug, maar mijn arm was te kort. Ik raakte niet waar de pijn het hardst duwde. Ik hoorde voetstappen die wegschuifelden, bovenaan de trap. Mijn zus? Mijn broer? Ik sloot mijn ogen en leunde tegen de muur. Ik wilde dat het maar tien tellen had geduurd, dan had ik het vast wel aangekund.

‘Jij was als baby bijna zo erg als Emie.’ Mama snoof terwijl ze ruw door mijn haar wreef. Ze had te veel gedronken. Ik zag Emie in elkaar krimpen terwijl Jens een paar centimeter groeide. Over hem werden nooit gênante verhalen verteld.

‘Ze smeerde de stront letterlijk aan de muren. Kwam ik de kamer terug binnen, hing de hele muur vol. En stinken!’

Ik zweeg en probeerde niet naar mijn zus te kijken, die knalrood was geworden. Hoe vaak mama het verhaal ook vertelde, het bleef effect hebben. En het was altijd Emie die zich schaamde, nooit mama die zich afvroeg hoe het kon dat een baby de tijd had om de muur vol stront te smeren. Of er niet iemand was die de luier had moeten vervangen. Die het kind had moeten vastpakken. Of zij dat niet had moeten doen.

‘Depressief heb je me gemaakt! Toen al!’ Mama schonk haar glas nog een keer vol. Emie beet op de binnenkant van haar wang.

‘Wat kijk je zo vies? Mag ik het niet zeggen misschien? Het is de waarheid. Kom hier, dat ik die vieze blik van je gezicht sla.’

Emie dook onder de tafel, maar mama was haar te snel af. Ik kneep mijn ogen dicht, maar ik wist dat Jens het allemaal met een brede grijns zat aan te kijken. Bij mama voelde hij zich veilig. Bij mama was hij veilig. Of dat dachten we toch allemaal.

Emie was mijn grote zus. Twee jaar scheelden we. Ze was er al voor papa mama leerde kennen. Als papa niet was gekomen, zou Emie er misschien niet meer geweest zijn. Het was iets wat papa af en toe liet vallen als mijn zus te veel nee had gezegd of net iets te veel had gevraagd. Het was iets wat mama nooit weerlegde. Mama had liever gehad dat Emie er nooit geweest was. Dat was dan weer iets wat zij regelmatig liet vallen.

In de boeken die ik las en de films die ik zag, namen grote zussen je onder hun vleugels. Je ging samen op avontuur. Je zus beschermde je. Zussen namen het voor elkaar op. Natuurlijk maakten zussen ruzie, maar ze maakten het ook altijd weer goed. Emie en ik wisten simpelweg niet hoe we dat laatste moesten doen. Ruzie was er genoeg in ons huis. We trokken elkaar letterlijk de haren uit. We konden er met plezier op staan kijken als wij een keer niet de dupe waren van het rothumeur van papa of de venijnigheid van mama. Misschien was er gewoon zoveel ruzie dat we aan goedmaken nooit toekwamen.

'U komt aangifte doen.' Na een paar minuten kijkt de agent eindelijk echt op van zijn papieren.

Ik werp hem een brede glimlach toe. 'Dat klopt. Ik heb een afspraak met agent Verwimp.'

'Dat ben ik.'

Ik doe mijn uiterste best om mijn glimlach op zijn plaats te houden. 'Goedemiddag.'

'En waarvan komt u precies aangifte doen?' De agent kijkt al terug naar zijn papieren.

'Van een seksafpraak die verkeerd had kunnen aflopen.'

'En u bent?'

'Ik ben sekswerker.'

Agent Verwimp bladert door zijn papieren en kijkt dan weer naar mij. 'Er is niks gebeurd tijdens die afspraak, als ik het goed begrijp?'

'Er had van alles kunnen gebeuren! Mag ik misschien eerst mijn verhaal een keer doen?' Ongeduldig sla ik met mijn handen op de balie. *Hoe moeilijk kan het zijn om gewoon je werk te doen? Om eens een keer te luisteren?*

'U komt naar hier om uw verhaal te doen.'

'Ik kom naar hier om ervoor te zorgen dat diezelfde mannen geen kans krijgen bij een ander meisje. Moet er eerst iemand vermoord of verkracht worden voordat jullie in actie schieten?'

Agent Verwimp komt overeind. Hij wappert heen en weer met de papieren waarnaar hij de hele tijd zat te staren. 'Rustig maar, mevrouw. Rustig maar.'

'Ik ben niet rustig! Hoe kan ik rustig zijn als dat soort mannen gewoon mag blijven rondlopen?'

'We doen wat we kunnen, mevrouw. We doen wat we kunnen.'

'Er kan meer. Veel meer.'

'Pardon, mevrouw?'

'Niks. Kan ik nu vertellen wat er gebeurd is?'